

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 888. Usque Ad Annum 1000

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1761

VD18 90117921

§. 39. S. Bernardus Episcopus Hildesheim.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66313](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66313)

Austrasiæ propinquum suum intrepide de- Sæculum X.
tulit, quod feminam, quam proxima agna- A. C. 995.
tione contingebat, duxisset, spreuitque
periculum, cui exponebatur, potentem
Principem offendens. Raptores Bonorum
Ecclesiæ aut pauperum strenue perseque-
batur, & Censuras Ecclesiasticas conte-
nentes arrepto gladio sæculari castiga-
bat, eorum agros vastabat, Arcesque di-
ruebat. (*) Presbyterorum filios, ubi
aliunde dignos judicabat, dissimulato na-
taliū probro ordinabat. Creavit au-
tem Presbyteros ultra mille, Clericis in-
ferioribus non numeratis. Postquam
hac ratione Ecclesiam Metensem annis
plusquam viginti rexisset, obiit decima
quinta Dec. anno 1005. & in Ecclesia S.
Symphoriani sepultus est.

§. XXXIX.

*S. Bernwardus Episcopus Hildeshei-
mensis.*

In Saxonia, Gerdago Episcopo Hildes- vit. n. 6.
heimensi fati functo, Bernwardus, Att. SS.
Regis Ottonis III. præceptor communi Ben. Sæc. 6.
omnium consensu Successor eligitur, & p. 204.
com-

(*) Omnino coercendi sunt Censuræ Eccle-
siasticæ contemptores; non autem Episcopi sed
Principis gladio. Unde Adalberonis zelus ad-
versabatur mansuetudini Ecclesiæ, quæ gladio
sæculari non utitur.

Sæculum X. compluribus aliis nobilibus, inter Cleri-
 A. C. 995. cos Palatii ministrantibus, præfertur.
Sup. l. LVI. Eum Willegisus Archiepiscopus Mogun-
 §. 58. tinus, ipsius Metropolitanus, decima quin-
 ta Januarii anno nongentesimo nonagesi-
 mo tertio, Indictione sexta, consecravit.
 Adhuc juvenis morum gravitate senes su-
 perabat, maximam noctis partem oratio-
 ni dabat, in officiis divinis assiduus. Mis-
 sa Solemni peracta, cunctos, qui in con-
 spectum admitti petebant, audiebat; tum
 succedebat ejus Eleemosynarius, per cu-
 jus manus plusquam centum pauperi-
 bus alimenta. & non nunquam pecunias
 distribuebat. Artifices, quibus varia ope-
 ra perficienda committebat, sua præsen-
 tia sæpius excitabat ad sedulitatem. Ho-
 ra nona prandebat multos Clericos Lai-
 cosque mensæ adhibens, cunctis silentium
 servantibus, ut lector exaudiri posset.
 Contra leges frugalitatis nunquam pec-
 cabat.

Omniū artium amantissimus, ubi
 Episcopus fuit, eas impensius coluit. Li-
 bros describi non solum in Monasterio
 Ecclesiæ suæ Cathedralis, sed etiam in
 pluribus aliis locis jubebat, unde Biblio-
 thecam locupletissimam tam librorum
 Ecclesiasticorum, quam Philosophicorum
 collegit. Artem pingendi, opera mu-
 siva, fabrilia, tam ex ferro, quam ex auro
 ad perfectionem deduci cupiebat, accu-
 rate

rate conquirens dona, ab exteris Regi ^{Sæculum X.}
 missa, quæ aliqua ars usque eo ignota ^{A. C. 995.}
 commendabat. Juvenes, quibus naturâ
 raras dotes & ingenium dederat, his ar-
 tibus informandos optimis magistris tra-
 debat suis expensis alendos. Quamvis
 vero Bernwardus Boni Pastoris officiis
 semper esset intentus, tam strenue præ-
 terea Regi & Reipublicæ serviebat, ut
 aliis Optimatibus invidia dignus videretur.
 Piratas Barbarosque Saxoniam jam
 plurimis annis infestantes sæpius ipse vel
 suis turmis, vel etiam amicorum copiis
 auctus repulit. Verum prædones utra-
 que Albis ripa, & fluvio navigiorum ca-
 paci, soli potiebantur, unde in totam Sa-
 xoniam diffusi, usque ad portas Hildes-
 heimensis civitatis excurrebant. Qua-
 re Bernwardus, ut Barbarorum ferociam
 reprimeret, duas in diversis locis suæ
 Diœcesis Arces condidit, & impositis
 præsidiis securitatem patriæ præstitit.

Hisce expensis gravatus nihilominus
 Ecclesiam suam acquisitis multis fundis
 ditavit, pristinos excoluit, & pulcherri-
 mis ædificiis decoravit. Ecclesiæ suæ
 Cathedralis parietes exquisitis picturis
 & laquearibus ornavit, permulta vasa ar-
 gentea in officiis Divinis adhibenda, in-
 ter alia calicem aureum viginti librarum
 donavit, claustra muro & turribus cir-
 cumdedit. Tandem Sacellum magnifi-
 centiæ

Sæculum X.
A. C. 995.

centiæ singularis ædificavit, in quo pars veræ Crucis, a Rege Ottone III. dono accepta, quæ complura miracula edidisse ferebatur, asservaretur, atque illud anno nongentesimo nonagesimo sexto, ordinationis suæ quarto, decima Septembris Deo solemniter consecravit.

§. XL.

S. Adalbertus in Bohemiam revocatur.

Act. SS.
Ben. Sæc. 5.
p. 870. Boll.
23. Apr. 10.
Il. p. 183.
Sur. vit. n.
25. p. 858.

In Bohemia Boleslaus Dux, intelligens quantum absente S. Adalberto periclitaretur Ecclesia, postquam cum Clericis suis consultasset, ad Willegisum Archiepiscopum Moguntinum nuncios misit, qui dicerent: *Aut remitte nobis Adalbertum, Pastorem nostrum, quod præprimis exoptamus, aut alium nobis ordina.* Archiepiscopus veritus, ne populus Neophytus in pristinos errores relaberetur, Romam misit Legatos duos, Radlam, S. Viri Discipulum, & Zraqum monachum, ambos Ducis fratres, cum epistolis, in quibus Papam rogabat, ut Adalbertum redire juberet. Igitur Johannes XV. Romæ in hac causa Synodum convocavit anno nongentesimo nonagesimo quarto. Diu tenuit contentio inter Legatos Episcopum suum repetentes, & Romanos tantum virum retinere cupientes. Sed vicerunt tandem Legati,